

[Indenrigsministeren.]

I modsætning til de tidligere skattemæssige valgretsbetingelser er denne betingelse for at tiltræde hvervet som kommunalbestyrelsesmedlem ikke begrænset alene til, at den pågældende skal have betalt de kommunale skatter til vedkommende kommune. Nej, han skal have betalt alle de skatter, som påhviler ham, uanset om det er personlige eller ejendomsskatter, og uanset om det er skat til stat eller kommune. Det gælder såvel skatter til den kommune, hvori han bor, som skatter, der påhviler ham i andre kommuner. Derimod har man ikke ment at burde knytte den samme virkning til restance med kirkelige afgifter.

Der er heller ikke — i modsætning til, hvad der gælder den skattebetingelse, der findes i valgloven i dag — foreslået nogen grænse bagud, således at det kun skulle være skatterne inden for et bestemt tidsrum, der har betydning. I princippet vil enhver skatterestance, ligegyldig hvor gammel den er, betyde tab af retten. En anden sag er, at ubetalt skat kan forældes; hvis en skatterestance er forældet, er den ikke længere nogen hindring for den pågældendes indtræden i kommunalbestyrelsen, og det samme er tilfældet med skat, der på grund af sygdom eller lignende er blevet eftergivet.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der er knyttet til lovforslaget, skal jeg herved tillade mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Socialministeren (Bomholt): Jeg har her ved den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg. (Vedrørende ophævelse af visse bestemmelser om tab af valgret og valgbarhed til offentlige forsamlinger eller råd).

Forslaget må ses i sammenhæng med det forslag om ændringer i lov om kommunale valg, der samtidig fremsættes af indenrigsministeren (sp. 266). Dette sidste forslag går ud på, at skattebetalingsbetingelsen for valgret ved kommunevalg bortfalder, og regeringen har i denne forbindelse fundet det naturligt at overveje en ændring af visse af de bestemmelser i forsorgsloven, hvorefter der til modtagelse af offentlig

hjælp knyttes den virkning, at pågældende mister valgret og valgbarhed til offentlige forsamlinger eller råd.

Man har ikke ment ved denne lejlighed at burde foreslå en gennemgribende revision af reglerne om retsvirkninger af kommunehjælp, men indskrænker sig til at foreslå fjernet de bestemmelser på dette område, som man mener frembyder en særlig iøjnefaldende urimelighed. Man har derfor ikke ment at kunne komme ind på spørgsmålet om en ændring af reglerne vedrørende den egentlige fattighjælp i forsorgslovens afsnit 6, der drejer sig om den hjælp, der ydes forsømmelige forsørgere, alkoholister, prostituerede samt erhvervs- og subsistensløse. Ej heller har man for tiden fundet anledning til at komme nærmere ind på de tilfælde, der vedrører kontering som fattighjælp i forbindelse med socialbedrageri, misbrug af hjælp, restancer for bidragsforpligtelser eller hjælp til personer, der er indblandet i kollektive arbejdsstridigheder.

Tilbage står de bestemmelser i §§ 306 og 307, der hjemler fattighjælpsvirkning, fordi den trang, der er tale om at afhjælpe, forudsættes at være selvforskyldt, eller fordi hjælpen er af en sådan form eller af et sådant omfang, at pågældende må siges at være under fast offentlig forsorg.

Inden for dette område har regeringen ment at burde foreslå bestemmelsen om sygehjælp i § 306, stk. 2, samt bestemmelsen om virkninger af hjælp af en vis varighed i § 307, stk. 2, nr. 1, ophævet, idet fattighjælpsvirkninger i disse tilfælde ofte må ramme den enkelte uforholdsmæssig hårdt.

§ 306, stk. 2 — der er den eneste af de omhandlede bestemmelser; der ikke findes allerede i socialreformen fra 1933 — foreskriver, at sygehjælp, der må ydes til personer, som — uanset at de er ubemidlede i den i folkeforsikringsloven angivne betydning — ikke er medlemmer af en anerkendt sygekasse, i visse nærmere angivne tilfælde skal ydes med fattighjælpsvirkning. Dette gælder således, hvor pågældende overhovedet ikke har søgt optagelse i den offentlige sygeforsikring, eller hvor han kun står som bidragydende medlem, eller hvor han er slettet af forsikringen på grund af kontingentrestance.

Det forekommer ikke rimeligt uden videre at ligestille disse tilfælde med de øvrige

[Socialministeren.]

bestemmelser, hvorefter selvforskyldt trang bevirker, at hjælp må ydes med fattighjælpsvirkninger. Der vil ofte være hengået flere år mellem den udviste efterladenhed over for sygeforsikringen og det tidspunkt, hvor spørgsmålet om hjælp bliver aktuelt. I mange tilfælde vil der således kunne siges at være et betydeligt misforhold mellem forseelsen og de virkninger, der knyttes til denne.

Hertil kommer det særlige moment, at visse sygdomme som f. eks. tuberkulose, lupus eller kræftsvulster berettiger til særhjælp, uden at det herfor er en betingelse, at den pågældende er sygeforsikret.

Ved afgørelsen af, hvorvidt man fortsat bør opretholde den omtalte bestemmelse, har jeg også ment at måtte lægge en vis vægt på, at man inden for folkeforsikringsloven har åbnet adgang til at yde folkepensionens mindstebeløb, uanset om pågældende er sygeforsikret, og at man nu kan dispensere fra sygeforsikringsbetingelsen, for så vidt angår den indtægtsregulerede folkepension.

Når hertil så endelig føjes, at man — når talen er om valgret — ikke længere ser på, om den pågældende er straffet, eller på hans vandel i øvrigt, har jeg ment, at der er fuldt ud tilstrækkelig begrundelse for at foreslå den pågældende bestemmelse ophævet.

Ifølge § 307, stk. 2, nr. 1, skal kommunehjælp ydes med fattighjælps virkninger, når en person inden for et tidsrum af 18 måneder i 12 måneder har modtaget løbende underholdshjælp og hjælpen i alt har udgjort et beløb, der svarer til den sædvanlige grænse for kommunehjælps størrelse i § 297, stk. 1. Ikke alene vil der her ofte være tale om uforskyldt trang, men også om trangstilfælde, der kun er af mere forbigående art. Da bestemmelsen således i mange tilfælde kan virke urimelig, har man også fundet, at denne bestemmelse bør ophæves.

Jeg kan tilføje, at jeg — selv om jeg ikke har ment direkte at burde stille forslag herom — også ville være sympatisk indstillet over for spørgsmålet om ophævelse af bestemmelsen i § 307, stk. 2, nr. 5, der foreskriver, at hjælpen skal have fattighjælpsvirkning, når den modtages til stadig-

hed, således at den indgår som en fast og ikke uvæsentlig del af pågældendes nødvendige forbrug. I modsætning til bestemmelsen i nr. 1 er forholdet her ganske vist det, at hjælpen ydes til stadighed, men på den anden side vil det ofte dreje sig om en mindre omfattende hjælp, f. eks. alene hjælp til husleje.

Som det fremgår af forslaget § 2, har man fundet det rimeligt at formulere ikrafttrædelsesbestemmelsen således, at de personer, der nu er ramt af fattighjælpsvirkningerne, straks får deres fulde rettigheder tilbage, herunder muligheden for fremtidig at oppebære folke- og invalidepension.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Herefter har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejds-konference i Genève i året 1957 vedtagne konvention nr. 105 om afskaffelse af tvangsarbejde og forslag til folketingsbeslutning vedrørende den af den internationale arbejds-konference i Genève i året 1957 vedtagne konvention nr. 106 om ugentlig hvile inden for handels- og kontorvirksomheder.

Vedrørende konventionen om afskaffelse af tvangsarbejde vil jeg gerne pege på, at denne konvention ikke tilsigter at afløse den konvention om tvungent eller pligtmæssigt arbejde, som blev vedtaget på den internationale arbejds-konference i 1930, og som Danmark har ratificeret. Den nye konvention tilsigter derimod at ramme visse særlig grove former for tvangsarbejde, hvis forekomst er blevet konstateret efter den anden verdenskrig, endog i tilfælde, hvor den tidligere vedtagne konvention om tvungent eller pligtmæssigt arbejde var blevet ratificeret af de pågældende lande.

Det, konventionen særlig tilsigter at ramme, er de former, hvorunder tvangsarbejde bruges som middel til politisk undertrykkelse eller som middel til gennemførelse af større økonomiske projekter, der iværksættes af vedkommende regeringer.

Jeg vil i denne forbindelse gøre opmærksom på, at man fra dansk side, skønt ingen af disse former for tvangsarbejde forekommer i Danmark, har taget meget aktiv del i forhandlingerne på de to sidste arbejds-